

חמוטל בר-יוסף

מצאתי אותו באינטרנט

שני סיפורי אהבה

מוסד ביאליק • ירושלים

Hamutal Bar Yosef

I Found Him on the Internet

הספר יוצא לאור בסיוע

מסת"ב 1-340-536-965-978 ISBN

©

כל הזכויות שמורות למוסד ביאליק • ירושלים, תשפ"א

סדר ועימוד: רונית גלעד

הדפסה וכריכה: דפוס פרינטיב, ירושלים

Copyright by the Bialik Institute, Jerusalem 2021

www.bialik-publishing.co.il

Printed in Israel

מצאתי אותו באינטרנט

“את שבועותינו הבה נאבד בכדי למצוא אותנו”

שייקספיר, “עמל האהבה לשווא”,
מערכה ד, תמונה 3 (בתרגום דורי פרנס)

מצאתי אותו באינטרנט. השעה הייתה עשר בערב. ב"קול המוסיקה" ניגנו את הסונטה לחליל של פולֶנְק, יצירה מקסימה שאני כל כך אוהבת, אבל זה לא עזר נגד כאב הבטן וכאב הראש, שתמיד הולכים אצלי ביחד. פולנֶק לא עזר גם נגד קולות החריקה הקבועים של גרירת רהיטים בדירת השכנים שגרים לי על הראש, ולא התגבר על קולות הסחיטה של מכונת הכביסה, שעובדת אצלם כל ערב. זה היה אחרי שאכלתי בכפייתיות את כל חפיסת השוקולד שהתכוונתי לאכול ממנה רק ריבוע אחד מנחם ומרגיע, והפסדתי כנראה את כל מה שהצלחתי להוריד במשטר דיאטה בן חודש בערך. זה היה באחד מאותם ערבים שבהם הרגשתי כמו זבוב שנלכד בחדר שינה, והוא מטיח את עצמו בזוגיות בזמזום נואש. במילים אחרות: הייתי בפניקה. הייתי מוכנה לעשות כל דבר, אבל כל דבר – מסוכן, אסור, מבייש – ורק שהסיוט הזה ייגמר.

אחרי כמה דייטים לא מוצלחים שהביאו לי גברים מגודלי כרס, עניינים, עם בעיות בריאות ועם עברית שגויה, נשבעתי לעצמי למצוא מישהו סביר שיציל אותי מהחרדות שמתנפלות עליי בשעות הערב, אבל בשום פנים ואופן לא להתאהב. בעצם, לא הייתי צריכה להישבע: מי שרגלו נרמסה בתאונה לא צריך להישבע שלא ירוץ, מי שליבו נרמס ונכתש, מי שנבגד ורומה, לא צריך להישבע שלא

יתאהב. אולי לא הייתי מנסחת זאת כך אז, אבל רציתי פשוט לקנות משהו, משהו שהיה נחוץ לי מאוד, ולשלם עבורו כמה שפחות. שאוכל לבחור אותו כמו שבחרים גבינה בסופרמרקט, בלי שוב להידלק, בלי שוב להתמסר בטירוף, בלי לשכוח מה טוב בשבילי.

יש לי חברות שמתלבטות, ושוקלות, ומתייעצות, וממתינות, ומתחרטות. אני בדרך כלל מחליטה ועושה. כך הגעתי ממורה למוזיקה בגני ילדים למעמד של פרופסור למוזיקולוגיה. כך "עליתי לגדולה", כמו שהייתה אומרת הדודה שלי מהמושב שבו גדלתי (המוזיקה שאני כותבת לא נחשבה בעיניה, כי לא נהייתי מפורסמת). ידעתי: זאת ההזדמנות האחרונה שלי. בקרוב אהיה זקנה מכדי לחפש בני זוג באינטרנט או בכל מקום אחר.

לא מעשן, זה חשוב. לא דתי, גם כן חשוב מאוד, בעיקר בסופשבוע. תחביבים: צילום וטיולים בטבע, תודה לאל – לא סנפלינג, לא תופים, לא טיסה ברחפן או באופנוע מעופף. השכלה: תיכונית. זאת תהיה בעיה. כולם יגידו: על מה יש לך לדבר איתו? והוא בטח הצביע לנתניהו. אבל מה אכפת לי ממה שכולם יגידו ולמי הוא הצביע – יש לי מספיק עם מי לדבר או להתכתב על מה שמעניין אותי, יש לי פסנתר, יש לי ספרים. עם האקס שלי היה לי הרבה מאוד על מה לדבר, וגם הלכנו ביחד להפגנות נגד הכיבוש, אבל ילדים הוא לא רצה, וכשהם גדלו הוא תחמן אותם נגדי מתוך שובבות של ילדים נגד המורה.

אני צריכה בן זוג לא כדי לדבר איתו. אני צריכה בן זוג כדי שלא לזלול ממתקים בערב, ולא לברוח מעצמי למיטה, ואחר כך לא להירדם שעות בגלל מהלומות הרגליים של השכנים בדרכם לשירותים ובחזרה לחדר המיטות. זה נכון שאינטרנט זה כמו סופרמרקט, ואהבה זה לא דבר שקונים, אבל אני לא מחפשת אהבה. אני מחפשת בן זוג כדי שלא להיות לבד, בן זוג שלא יכאיב לי. האהבה הכאיבה לי מספיק. גובה: מטר ושבעים. זה יותר ממני, אבל ממש לא הרבה. הוא נמוך, בעצם. אולי יש לו רגשי נחיתות, שזה